

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. junija 1890.

Leto XX.

Žena in otrok.

(Po Nik. Lenau-u.)

Soparnega večera sem po leti
Sprehajal se v gorovji peš in sam,
Premišljal, ko je vgašal solnčni plam,
Kaj skušil sem, kaj bodem še na sveti.

Na poti žena me ubožna sreča
In: „Hvaljen Jezus Krist!“ je njen pozdrav,
„Na veke!“ se odzovem, kakor prav,
V pozdravu tem modróst tičí največa.

Za-njó gre dekle majhno, ki se vstraši,
Ko vgloda mene in jej dam rokó,
Z drobivcem kruha vabi za seboj
Telička, ki bi rad bil še na paši.

„Ná, Sivček, pojdi, ná!“ — takó ga vabi,
Takó pristréno, milo, brez srdú,
Da njenega nedolžnega glasú
Srcé nikoli moje ne pozabi.

Še dolgo, dolgo gledal sem za njima
In tó sem živo čutil vrh gorá:
Le kdor prirodo ljubi in Bogá,
Le tist, noben drug prave sreče nima.

Fr. Krek.

